

PISANI SVET 1-7, VSAK DAN

Vladimir Gajšek

Pisani svet

1

Morje je bilo modro kot črnilo.

Gospod Peresce, dvojnik pesnika Henrija Michauxa, je spet začel hoditi naokoli, kot ptiček na vejici je živel in se počutil kot v pepelnatih čeveljcih, drugič v gojzarjih gorskih vetrov, tretjič, ah, tretjič pa je tako strašno, da si še zboseno ne bi upal povedati. Ko je temu gospodu kliknilo, je kliknil na računalniško miško in je začel tipkati kot z zvezdami na usojeni pokrovček neba – torej je bil nekakšen nebeški pesnik ali kdo ali kaj...

Prijatelj Michel Ogrizek ni bil več prepuščen samemu sebi. Poklical je Ferdinanda Thiryja..., bivajočega z državljansko pravico: 46, rue du Faubourg Poissonniere, 75010 - Paris...

2

Med cirkuškimi biljeterji in klovni je prav takšna razdalja kot med službeno kariero in starci, ki umirajo na tuji postelji. Moral bi okoli in okoli oltarja na kolenih, moral bi se sklečeplaziti nekam, nekam razmahnen, nekam raz in drugam, še zmaličen zvrtnčen, zdruzgan v čorbo in boršč... Moral bi dati Bogu, kar je božjega: besedo. In tako se začne spletna zgodba, se začne »internetna globalizacija.«

3

In kaj šele – kdo? Napredni pisatelji v še bolj naprednih časih, ko se razlije čez zemljo jodova tinktura in je ornica in iz ranjene zemlje potlej rastejo rastline in živali in ljudje, vsa živa in neživa narava. Pod večer se podslika samo mračna tenčica čez zrak, čez ozračje, čez obzor, čez oči. In vsi ravnodušni in ravni zaspijo kar stojé, ker je prepozno za sanje. In so časi vse strašnejši, vse več jih izstopa iz šol in iz ogledal, da se petelinijo. In da bi znova začeli, namreč z vsem, kar so že zdavnaj končali. S čimer so se raztreščili, da bi se spet in tisočkrat ponovno sestavili...

4

Takrat so zaspale krave in ribe, so zaspale močvare in je zaspalo še plivkanje oceana: narodi so prilezli ven kakor znane rakovice in celo školjke so se odprle. Bilo je prav slabo vreme: ni za ušesa otrok, da bi poslušali mornariške kletvice in mlado študentsko sodrgo v knjižnici. Skobci nekje nad Tivolijem so bili izmišljeni. Na robu barja je potihnila sapica, se je polegel navdih. In junaki so se obrili s pravljničnimi sabljicami...

5

Mračni srednji vek se je zableščal šele v zlatih oltarjih. Spet je začelo deževati. Kri. Bila je vojna, še mrtvi niso več počivali v domovini. Iz vodnih pištolc je brlizgala pršeča rdeča kri in črna kri. Nihče ni počival v miru, nihče v zemlji domači, v prhki dobri zemljici. Noben angel ni zleknil kril in se potopil v molitev, samo zamezelo je, zagomazelo je: tisočero rdečih in rjavih in črnih mravelj in faraonk je lezlo v sredico kruha in kobilice so požrle denar. Bilo je sušno leto, slaba letina, torej je bilo lakotno leto. Življenje se je podražilo, ko so slednjič tam doli plesali beograjski kazačok in so bili kosovski kaskaderji smrti in je bilo vse resnično vsaj kot Zagreb ali Sarajevo, vsaj kot Skopje ali Podgorica, vsaj kot Priština ali celo ljubljena Ljubljana, moje mesto. Zamočilo je celo v celovečercu, zalilo je z besedami vsepočez in s šumotanjem hudobnih jezikov.

6

Kar je nedosegljivo, bo kmalu prepričljivo. Vso temno noč bodo svetile tvoje očke v temo: in solze bodo zalile cvet, ki ti je zrastel iz srca.

Ampak glodalci, kako so se nagledali podgan koderkoli: v času kuge itd. Zdaj so podgane kvečjemu še v sanjah in milnih mehurčkih za-lahko-noč.

Picerije in stari Zenon in Anaksimander in še kdo – vsi pa že dopoldan ostareli in s pokvarjenimi digatalci in še bolj pokvarjenimi dlančniki. Elektronske čelade, podatkovne rokavice... Nikoli si ne bi mislil, da...

Sredi stavka padem nekam. Saj veste kam, medtem ko si brišete oči in usta! Saj veste, kako se prepušča sebi vse-isto. Med pajzli in boljšimi restavracijami, med gostilnami in slaščičarnami. Podražilo se je: nenadoma kakor v arheologiji nočne posode in šestil, zapičenih v puščavski pesek. Vse drugače pa pa se je odpodganila resnica v kanale. Tam nekaj venomer cvili. In piska. Zmrazi me in me je strah. Tiste podgane bodo osorej oblečene v kri in obute v kosti.